

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 589/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach vydanému v konaní vedenom pod sp. zn. 3S/19/2023 a rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Svk/19/2024 z 25. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2, 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom správneho súdu vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 3S/19/2023 a rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 2Svk/19/2024 z 25. júna 2025. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté rozsudky správneho súdu a najvyššieho správneho súdu a sťažovateľovi priznať nárok na právnu pomoc v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/64/2016 pred bližšie neurčeným súdom. Popritom si sťažovateľ uplatňuje finančné zadosťučinenie vo výške 2 500 eur za 9-ročnú dĺžku konania v rámci správneho súdnictva.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva nasledujúci stav veci: V roku 2016 sťažovateľ zastúpený zákonným zástupcom požiadal o právnu pomoc v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/64/2016 pred bližšie neurčeným súdom. Centrum právnej pomoci mu ale rozhodnutím z 24. októbra 2016 nepriznalo nárok na poskytnutie právnej pomoci, preto podal v zákonnej lehote správnu žalobu proti predmetnému rozhodnutiu Centra právnej pomoci. Po deviatich rokoch od podania správnej žaloby rozhodol najvyšší správny súd rozsudkom sp. zn. 2Svk/19/2024 z 25. júna 2025.

3. Ústavný súd výzvou z 26. augusta 2025 vyzval sťažovateľa, aby v stanovenej lehote (15 dní) v súlade s § 123 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pripojil k svojej ústavnej sťažnosti kópie napadnutých rozsudkov správneho súdu a najvyššieho správneho súdu. Sťažovateľovi sa túto výzvu nepodarilo doručiť, pretože si predmetnú zásielku neprevzal v odbernej lehote. Sťažovateľ teda z tohto dôvodu na výzvu ústavného súdu v stanovenej lehote žiadnym spôsobom nereagoval.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa bolo jeho tvrdenie, že z napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu sa nedozvedel, prečo mu nebol priznaný nárok na právnu pomoc. Tento rozsudok preto považoval za arbitrárny a jednostranne odôvodnený v jeho neprospech. Okrem toho sťažovateľ namietal aj prietahy v konaní správnych súdov, pretože konečné rozhodnutie najvyššieho správneho súdu bolo vydané až deväť rokov po tom, čo sa správnou žalobou obrátil na správny súd.

5. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

6. Ako ústavný súd už uviedol, sťažovateľ si výzvu na doplnenie svojej ústavnej sťažnosti neprevzal a v predmetnom období ju teda ani nedoplnil. Sťažovateľ bol zároveň upozornený, že v prípade nevyhovenia tejto výzve ústavný súd v súlade s § 56 ods. 3 druhou vetou zákona o ústavnom súde predmetnú ústavnú sťažnosť odmietne z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom.

7. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť vo vzťahu k namietanému rozsudku správneho súdu a namietanému rozsudku najvyššieho správneho súdu podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku zákonom ustanovených náležitostí.

8. Vo vzťahu k namietaným prietahom v napadnutom konaní ústavný súd konštatuje, že ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa v konaní pred ústavným súdom poskytuje len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany k porušeniu označených práv označenými orgánmi verejnej moci ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (IV. ÚS 632/2018, II. ÚS 176/2019). Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nedochádzalo k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018). Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je totiž aj požiadavka, aby ústavná sťažnosť smerovala proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej

nepokračovalo (napr. III. ÚS 355/2012, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 291/2020). Prednesené právne názory ústavného súdu sú akceptované aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudky Obluk proti Slovenskej republike, body 62 a 63 a Mazurek proti Slovenskej republike).

9. Hoci sťažovateľ nebol právne zastúpený, ústavný súd, uplatniac materiálny prístup k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou jeho rozhodovacej činnosti (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), pristúpil k predbežnému posúdeniu tej časti ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal prieťahy v napadnutom konaní (m. m. I. ÚS 193/2024), pretože bol schopný posúdiť opodstatnenosť sťažovateľových námietok aj z obmedzeného množstva informácií, ktoré mal v danom momente k dispozícii.

10. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa aj napriek nedostatku zákonom ustanovených náležitostí (t. j. nepredloženia napadnutých rozhodnutí, pozn.) vyplýva, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť až po konečnom rozhodnutí najvyššieho správneho súdu. Ústavný súd ale vo všeobecnosti posudzuje potenciálne porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov iba do momentu, keď toto porušovanie stále trvá (teda v tomto prípade iba do momentu konečného rozhodnutia najvyššieho správneho súdu). Vzhľadom na tento záver musel ústavný súd odmietnuť ústavnú sťažnosť sťažovateľa už pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti už nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu